چهارده بند

در منقبت حضرت امیرالمؤمنین و امام المتقین مظهر العجائب و مظهر الغرائب حجة الله اسد الله الغالب علی ابن ابیطالب صلوات الله و سلامه علیه

از افکار ابکار جناب مستطاب فضائل مآب مقدس القاب
زبدة الابرار والانجاب علامهٔ فهامه ادیب اریب سخن پرور
پروفسر آقا میرزا موسی شیرازی المتخلص
بکوثر و الملقب بشمس العلماء
دام ظله العالی

در [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم

السلام ای پادشاه دین امیرالمؤمنین — السلام ای هادی برحق امام المتقین
السلام ای زبدهٔ پاکان درگاه اله — السلام ای قدوهٔ خاصان رب العالمین
قاعد غر المحجل حجة الله و ولی — ضیغم یزدان وصی مصطفی یعسوب دین
افخم اولاد آدم افتخار کائنات — اعظم ابنای عالم اعتبار کاملین
اولیا را مقتدا و اوصیا را پیشوا — اصفیا را رهنما و ازکیا را معین
نافذ احکام یزدان ناظم کار جهان — حاوی ارکان ایمان حامی دین مبین
شهسوار لافتی صاحب لوای انما — تاجدار هل اتی مسندنشین یاسین
کاشف اسرار معنی عارف آثار غیب — واقف علم لدنی واصف حق الیقین
بر سر آفاق و انفس چون قضا حکمت روان — در امور ملک و ملت چون قدر امرت متین
سرفرازان جهان پیش تو سر بر آستان — گردنکشان جهان پیش تو کف در آستین
تا نبیند گر نسبت زند باید در زبان — تا لبت آتش [illegible] در [illegible]

سال تصنیف = شیر ۱۲ سه ضعین = ضامن ۱۲ سه تالی = مثل ۱۲

حلقهٔ زنجیرِ بابت عُروة الوثقائے من | رشتهٔ دامانِ پاکت مر مرا حبل المتین

ذات و قدر و قدرتت را اے علیِ بیہمال[1]
کس ندانست و نداند غیرِ ذاتِ ذوالجلال

بندِ دوم

من سلامت را چہ شایم اے شہِ عالیمقام | از خداوندِ جہانت با صلوات و سلام
آں توئی کاندر فرازِ چرخِ چارم ز اتحاد | شکلِ ہمشکلِ ترا خیلِ ملائک صبح و شام
آں توئی کاندر شبِ معراج ہنگامِ سخن | کرد بصوتِ تو ایزد با حبیبِ خود کلام
آں توئی کز خلقتِ آدم ہزاراں سال پیش | پیشِ عرشِ حق بطاعت با نبی بودت قیام
آں توئی کاندر انام[2] از بہرِ قدر و رفعتت | مشتق از نامِ خودش ایزد ترا بخشید نام
آں توئی کاندر علائے عرش ایزد خطبہ کرد | بنتِ پاکِ مصطفیٰ را با تو با صد احتشام
آں توئی کز یک طرف پا می نہادی در رکاب | تا نبی پائے دگر قرآں ہمی کردی تمام
آں توئی کز پاکیِ ذاتِ تو اے شاہِ نجف | سرگرمی گشتہ مدآفر انجا ز اعجازت مدام[3]
کوئے تو راہِ امید و روئے تو ماہِ نوید | درگہت دار الامان و خرگہت دار السلام
ہر ثوابِ آخرت مر دوستانت را حلال | اجرِ ہر طاعت گروہِ دشمنانت را حرام
ظاہرست اندر وجودِ پاکت اے محبوبِ حق | در حقِ تو آنچہ فرمودہ نبیِ خیر الانام
علمِ آدم حلمِ نوح و خُلّت و خلصِ خلیل | ہیبتِ موسیٰ ابنِ عمران زہدِ عیسیٰ ہمام

۱ بیہمال بے مثل ۱۲ ۲ انام مخلوق ۱۲ ۳ مُدام = شراب ۱۲

آنچه هر یک از خداوند تعالی یافته
جمله ای از جمله به ذات تو تنها یافته

بند سوم

مرحبا ای ابن عم مصطفی زوج بتول | مرحبا داماد احمد باب سبطین رسول
بی ولای تو زکوة و حج همه بی فائده | بی هوای تو صلوة و صوم جمله بی حصول
قاصر اندر فهم اعزاز تو افهام فهیم | عاجز اندر درک اعجاز تو ادراک فحول
همچو اشتر را که باشد پای بسته در عقال[1] | هم بکنهت صد ارسطو پا بگل با ده عقول[2]
شمس را کو تاب سرتابد ز بیم علم تو | زهره را کو زهره کز حکم تو بنماید عدول
وصف جاه و رفعت صدره فزون از ما یقال[3] | ذات پاکت برتر از مدح و ثنای من یقول[4]
دوستانت از سوز نار دوزخ بیگمان | دشمنانت انباشد در جنان اذن دخول
سر نتابد از کف پایت کسی الا ظلوم | پای نکشد از سر کویت کسی الا جهول
آن توئی کت[5] خوانده حق نفس نبی اندر مبین[6] | از صحابت نازد و جوید فضیلت بوالفضول
در جهان چون تو نبود و نیست و نبود کسی | آنکه از آیات قرآن اقتضا از شان نزول
قصهٔ شکر شوق دل آید ندارد حد و حصر | لاجرم در عرض وصفت نیست بیم قصر طول
منقبت خوانی من کی قابل غیرت بود | هم مگر خود از کرم بنمائیش با قبول

۱ عقال = پابند شتر ۱۲ ۲ ده عقول حکما از ایجادات ارسطو ست و هم انست حواس خمسهٔ ظاهری و حواس خمسهٔ باطنی ۱۲
۳ ما یقال = هر چه گفته شود ۱۲ ۴ من یقول = هر که گوید ۱۲ ۵ کت = که ترا ۱۲ ۶ مبین = قرآن ۱۲

وصفِ تو این بس که گوید هاتف اندر کارزار
لا فتیٰ الا علی لا سیف الا ذوالفقار

بند چهارم

والیِ مُلکِ ولایت حاکمِ کون و مکان — شعلهٔ طورِ هدایت قاسمِ نار و جنان
پایهٔ جاهِ تو و قدرت ز بس باشد بلند — آستانت آسمان و آسمانت آستان
راکبِ سائے زینت با مقدّر همرکاب — راقبِ فکر گزینت با مشیّت همعنان
بی جوازت کس نیارد خود گذشتن از صراط — بی جوازت کس نیابد از فشارِ قبر امان
آدم اندر نسلِ خود از حق ترا کرده طلب — یافته بعثت با قرارت جمله پیغمبران
تا تو پیشِ حق صلوٰةِ خود بوقت آری بجاے — شمس سر برگرد از سر در کنارِ آسمان
سائلے را خاتمے دادی چو در بینِ رکوع — آیه در وصفت فرود آمد ز خلّاقِ جهان
چشمِ حق بینِ تو دید چشمه را در زیرِ خاک — بر فگندی با دو انگشت از سرش سنگِ گران
چون درِ خیبر ز روی پنجه بر کندی فتاد — لرزه اندر آوازِ تکبیرت بهر قصر و مکان
شیرخواره طفلِ گهواره بُدی اے شیرِ حق — کاژدهائے او دو پاره کردی از چاکِ دهان
جان فدا کردی پیِ مرضاتِ حق چون بر نبی — نفسِ پیغمبر ترا [1] نفسه آمد بصفت در زبان
تو بغار اندر نبودی با نبی در کهفِ شب — بر فراشش خفته بودی درمیانِ دشمنان

[1] اشاره بآیه که در شانِ حضرت امیرؑ نازل شده وَمِنَ النَّاسِ مَن یَشْرِی نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ۱۲

مردی و مردانگی و مردمی در تست و بس	مردمان را مردمی دیده ندیده چون تو کس

بند پنجم

ای فروغ عارضت تابان تر از روی قمر	نکهت خاک درت خوشتر ز بوی مشک تر
ظل لطفت بر رؤس اهل عالم چون سحاب	رشح دستت بر نفوس روح بخشی چون مطر
در جناب ایزدی بودی تو و قرب تو بود	پیشتر از خلق آدم و ز ملائک بیشتر
از خدا چون خرقهٔ فقرت عطا گردیده شد	ماخذ فقر و ولایت در ولایت منحصر
آب و آتش هر دو بی تشدید و مد از جزم تو	باد و خاک از بیم عزمت پیش و زیر و زبر
هم تو خلاق جهان اوستی و شمشیر شیر	هم تو بودی مصطفیٰ را بازو و پشت و کمر
زهد و علمت با نجابت بر دو عالم آشکار	جود و حلمت با شجاعت در دو گیتی مشتهر
زورت افزون تر ز علم و حلمت افزون تر ز زور	آب و آتش را ندیده کس چنین یکجا مقر
هشتصد من باب خیبر تا به سر برداشتی	کس چرا ایشان نگرداند ولی باشد بشر
این بزرگی بس ترا ای سرور پیغمبر نما	کاشتباها خود حقت دانند خلقی کج نظر
مذهب اثنی و سبعین را اهل با صد امام	بهر من کافی است راه بر حق اثنی عشر
دست حق بر دست تست و دست تو بر فرق من	می سزد گر آسمان را پای بگذارم بسر

بو ترابت تا لقب شد ای شه عالیجناب	آسمان نالید و یا لیتنی کنت تراب

بند ششم

ای شهنشاه عجم ای سید پیر عرب / مفتخر بر هر دو عالم وز دو عالم منتخب

مهر بطحا شیر یثرب پاک حجت بر خدا / عزت قیدار و عدنان هاشمی نام و لقب

طالب و مطلوب حق ابن ابیطالب علی / فخر آل مطلب شمع ره و اهل طلب

ثانیت را چشم کس نادیده در علم و هنر / ثالثت را گوش کس نشنیده در اصل و نسب

هم وجود اطهرت ایجاد عالم را وجوب / هم وجود در گهت ابداع گیتی را سبب

آسمانت سائلی بر کول او کشکول ماه / خود ترا جاروب کش جاروب بابت ذو ذنب

آفتاب از تاب عکس رخ تابانت بتاب / چون تن تبدار لرزان آمدی در لرز و تب

بیت شعرت در سیاه و بیت شعرت بر سپهر / این شرف ابیت و آن بیت شرف اضافه رب

از شما اعراب و قرآن رسید و انتظام / بود چون قرآن بجا اعراب بی قرآن عرب

ذکر تو بر هر زبان تعویذ جانهای مصاب / نام تو در هر زبان تحریز قلب پر تعب

کس بجا بابت سگی تواند آستین و بهرم کشید / ق گر نه ناری باشد و از اصل آل مطلب

کی عجب از گوهر بد گر بدی آید بکار / نیکوئی از گوهر ناپاک باشد بس عجب

گر و بر صحت وصیت مصطفی در احتضار
کز دو بار استینش بر بنیا دردی دمار

قیدار ابن اسمعیل علیه السلام یکی از اجداد حضرت ۱۲ کول = دوش ۱۲
ذو ذنب = ستاره دم دار ۱۲ بیت شعر = خیمه موئی ۱۲ تحریز = تعویذ ۱۲ -

بند هفتم در صنعت جدید اتحاد الحروف

اے امیرِ انفس و آفاق اصلِ افتخار
افضل و اقضائے اُمّت اعلم و آموزگار

بحرِ بخشش بدرِ بینش ببرِ بیشه بے بدیل
بابِ برکت بسجِ بهجت برگزیده بختیار

پیشکارِ پاک پیغمبر پناه پیمه وان
پادشاه و پارسا پرورده پروردگار

جبهه سائی جنابت جاده جاه و جلال
جرعه جوئے جودت جاودانه جویبار

درگهت دار الامان دادخواه و دردمند
داورت در دین و دنیا دستگیر و دوستدار

راشد و راد و رفیع و راه دان و رهنما
راسخ و ربّ[1] و رفیق و رستگار و رستگار

سیّد و سجّاد و سلطان و سرافراز سرت
سرور و سردار و سالار ستوده سبر[2] سار

صدرِ صدّیقان صافی صالح و صاف صفی
صادق صوب صواب صاحب صدق و صبار

عالم و عادل عفیف و عارف علم و عمل
عاصم و عاقل عتیق و عاکف عزّت عیار

فائزِ فوز و فنا فی الله و فانی فی الرسول
فاضل و فائق فرید و فرخ و فخر فخار[3]

محسنِ ممتاز و معظم مالک و مختارِ مُلک
مرتضے مولے الموالی مرشد مور و مار

ناقب نقش نبی نیکو نهاد و نامور
نایب نصفت نما نصرت نشان نامدار

یکه و یکتا و یکتاز و یل و یار یقین
یاری یزدان یسارت یاور و دانت یمین

[1] ربّ = آفاق ۱۲ [2] سبر = شیر ۱۲ [3] فخار = افتخار ۱۲

بند هشتم در حروف منقوطهٔ فوقانی

خسرو آفاق سلطان زمان شاه زمن
مقصد کون و مکان مقصود ذات ذوالمنن

آسمان از آستانت سرفراز و مفتخر
راستان از داستانت شادکام اندر محن

سرور گردن فراز و صفدر دشمن گداز
مظهر اسرار و راز و مصدر خلق حسن

مطلع کشف و کرامت مقطع فوز و فلاح
معدن امن و امانت مخزن فهم و فطن

قالع نقش نفاق و قامع شرک و شقاق
قاطع فسق و فساق و قالع خرق خشن

قاصم اشرار عدوان قاتل کفار شوم
عالم اسرار فرقان عامل فرض و سنن

عدل فرما ظلم فرسا سرفگن گردن تراش
قلعه گن لشکر شکن ضرغام[1] کش صمصام[2] زن

طلعت رخشنده ات روشن تر از شمع فلک
خاک راهت عاشقان را خوشتر از مشک ختن

حق ترا وصاف صدر صفا قدرت کوه قاف
اعتزاز کاف و نون هم افتخار ما و من[3]

همچو تندر[4] در تن اعدا از آوازت خروش
همچو درزن[5] در دل دشمن سنانت را سکن[6]

از سفاهت عازم رزم تو شد آن کس که خواست
گرد وا اندر رزمگاهت طعمهٔ زاغ و زغن

ذوالفقارت سر فشان و دست لطفت زر فشان
خامه ات گوهر فشان نطقت همه در عدن

گر شمارد خامه ام هر روز وصفت صد هزار
نامهٔ وصفت نگردد ختم تا روز شمار

[1] ضرغام = شیر ۱۲ [2] صمصام = شمشیر ۱۲ [3] ما و من = هر چیز و هر کس ۱۲ [4] تندر = رعد ۱۲ [5] درزن = سوزن ۱۲
[6] سکن = مسکن ۱۲

بند نہم در حروف منقوطہ تحتانی

حیدر کرار اکرم سایۂ پروردگار
سید و میر و دبیر و صاحب الرائے کبیر
جوہر درج کمال و کوکب برج جلال
امجد ارباب عالم حاجب باب الٰہ
ساعی صبر جمیل و داعی رب جلیل
ہمرہ بے یار و بیدل ہبر گم کردہ راہ
حکم او جاری بہر جا بر سما و بر سمک
در مسالک کامیاب و در ممالک کامور
در بہا و مال عالم با کمال و بے بہا
چاکر درگاہ او ہم ابر و باد و ماہ و مہر
آب رود سلسبیل و آبروئے جبرئیل
بہر ہیجا آمدی در عرصہ گاہ دار و گیر

مایۂ ایجاد عالم پایۂ ابداع کار
جید و راد و جواد و اکبر جمع کبار
جاہ جود و سجود و دائر دار و مدار
اسعد اطیاب اکرم راکب دلدل سوار
بر سر وے جبرئیل سوئے یا میکال یار
یاور ہر بے مراد و یار ہر امیدوار
امر او ساری بہر سو در جبال و در بحار
در معارک کامجوئے و در مہالک کامگار
پیش او ہم و دہم ہیچ و آب جوئبار
ہم مطیع جاہ او ماہی و طیر و مور و مار
جام و بر آب دار و جائے و برا آبیار
ہیچو بہر سگ کو جہد در عرصہ بہر گیر و دار

در معالم بے ہمال و در دو عالم بے عدیل
در معارج بے معادل در مدارج بے بدیل

؎ آبیار = آب پاش ۱۲

بند دهم در حروف بے نقطه

اکرم و اطهر امام اول آل کسا[۱]
سالک راه سلوک و مالک ملک و ملوک
مطلع مهر مراحم مطلع اهل کرم
املح اهل ملاح و اصلح اهل صلاح
در دل راد و کرام او مدار را مدار
اسم او در هر مکاره در همه حال و محال
صدر و سالار امم[۲] در دو ده آدم و آدم[۳]
در سما او مهر لامع همسر او کل امم
سائل درگاه او هم مرد و کودک هم کهل
هم عطارد در سما کلک ور او ورد او مدام
مهر و ولاء اهل هم سرور احرار امم
مولد مسعود او آمد حرمگاه احد

محرم داور مرام و مطلع هر دو سرا
واصل دار وصال و حاصل وصل و رسا
مسلح واد و مکرم مسدد راه هدا
دائم الصوم و داور و ساکر اللّه هر دلا
در سر و صدر همام او مواسا را اسا
هر گره را کرده وا هر درد دلها را دوا
در همه عالم علم مهر کرم ماه عطا
در علا او ماه ساطع صاحب او کالسها
کاسه گرد راه او هم مالدار و هم گدا
هم کلام او گره سلک گهر را کرده وا[۴]
سرگروه اهل دل سرگروه اهل دعا
کرده صد ره در دل و صد ره مدح ورا

اسم او را هم درود آمد مدام و هم سلام
کلمهٔ در حصه اعدا ورا اسم کلمه لام

---

۱ کسا = عبا ۱۲ ۲ مسا = مصدر شاق بودن ۱۲ ۳ آدم = بزرگ و پیشوا ۱۲ ۴ وام = قرض ۱۲
۵ وا = واز ۱۲

بند یازدہم

اے مہین مقبلان بارگاہِ ذو الجلال ‏— وے بہین و برترینِ اصلان نیک فال

اے امامِ انس و جان عزّ و وقارِ مومنان ‏— خواجۂ کون و مکان میرِ ہمام بے ہمال

توامانِ[۱] خلق و باخُلق و احسان توامان ‏— مرحبائت[۲] را جہلے مرحبا گو در مقال

ذاتِ پاکت مطلعِ ہر نیکی و علم و عمل ‏— نفسِ قدست مجمعِ ہر خوبی و حسن و کمال

تا دو پایت را ببوسد قامتِ گردون دوتا ‏— تا شود نعلِ حسانت نعل در آتش[۳] ہلال

چون نکیر و منکرم آیند بہرِ امتحان ‏— بندے از مدحت بخوانم در جوابِ ہر سؤال

یا ولیّ اللہ وصیّ المصطفیٰ زوجِ البتول ‏— یا حبیبی سیّدی یا قرّۃ العینی تعال

مردم از بیچارگی و عسرت و درماندگی ‏— خستم از بیماری و بے یاری رنج و کلال[۴]

تو نہٖ آخر مرا مولا و ہادی و دلیل ‏— من نیم آخر ترا مدّاح و وصّافِ نوال[۵]

تو نہٖ آخر مرا جدِّ مکرم یا علیؑ ‏— من نیم آخر ترا ذرّیّت و عبدِ ذلال

خادم و ذرّیّتِ خود را تو چون گردی شفیع ‏— وانگہم حقّت نفرما یہ کہ عہدی لاینال[۶]

تو مُروّی و نُمیری تا کہ باشد ماہ ماہ ‏— تو ولی بودی و باشی تا کہ باشد سال سال

حی بود کشتہ دلِ نقشبندِ کاف و نون

آنکہ لاخوفٌ علیہم گفت ولاہم یحزنون

۱ے تواماں = دو طفل کہ باہم زایند ۱۲ ۲ے حبا = بخشش ۱۲ ۳ے نعل در آتش = بیتاب ۱۲ ۴ے کلال = صدمہ و سختی ۱۲ ۵ے نوال = بخشش و فرض ۱۲ ۶ے اشارہ بآیۂ کریمہ واذابتلیٰ ابراہیم ربہ بکلمٰت فاتمہن قال انی جاعلک للناس اماما ـ قال و من ذریتی قال لاینال عہدی الظٰلمین ۰

بند دوازدهم

هر گهی ثنا با مدحت خامه را لب تر کنم — از هزاران یک نگفته ختم صد دفتر کنم
شعر من جامی به کشکول گدایی من است — دیگران را من به مدحت گوش پر گوهر کنم
تا زیم من منقبت گویم ترا و بعد مرگ — در حضور مدح تو در مجمعی دیگر کنم
تا که فردای قیامت آید و وقت حساب — همچو سایه در پیت زیر لوا سر بر کنم
پس در آن شور و نشور و اندر آن حشر و نشور — ساز مدح جان فزای خمسهٔ اطهر کنم
همچنانکه از دوش احمد نردبان آراستی — اقتدا تو من ز دوش دوستان منبر کنم
یا چنانکه احمد ز پالانهای اشتر در غدیر — منبری آراست من تقلید آن سرور کنم
تا جهاز پادشاهان را بهم بر یک دگر — منبری بهر ثنا خوانیت از افسر کنم
چون شوم بالا خود از شوق دل و سوز جگر — حمد حق مدح ترا و نعت پیغمبر کنم
شورشی اندازم اندر اهل محشر بر زمین — غلغلی افراز سقف طارم اخضر کنم
در تزلزل آید از جوش و خروشم کائنات — محشری دیگر بپا در عرصهٔ محشر کنم
جبرئیلم مرحبا میکال گوید حبذا — من نظر با چشم تر بر حضرت داور کنم

تا با انعام و صله فرمایدم رب کریم
هنا روح و ریحان و جنات النعیم

بند سیزدهم

از قدم تا فرقِ سر غرقِ گناهم یا علیؑ — رو سیاهم رو سیاهم رو سیاهم یا علیؑ

پیرم و بیمارم و بی‌یارم و زار و نزار — بسته و دلخسته و با درد و آهم یا علیؑ

طاعتی از من نیامد خدمتی از من نرفت — شرمسار و اشکبار و عذرخواهم یا علیؑ

از غم و سوزِ درون و دودِ آهِ آتشین — زرد و لاغر همچو برگِ خشکِ کاهم یا علیؑ

من چسان در موجِ بحر افتادم از زورق بسر — غرقِ آبم بنگر و حالِ تباهم یا علیؑ

بشکند بارِ جفایم گردن و کتف و کمر — دستِ لطفت گر نشد پشت و پناهم یا علیؑ

پایمالِ هر کس و ناکس شوم در ره چو خاک — بر نداری خود اگر از خاکِ راهم یا علیؑ

باز همچون ماهِ کنعانم بچاهِ غم اسیر — برکش از چاه و برآور تا بماهم یا علیؑ

پیش ازین از بی‌کلاهی گر شکایت داشتم — بی‌سرم اکنون نگویم بی‌کلاهم یا علیؑ

هر چه هستم شاها یکی از جان نثارانِ توام — خود خداوندِ جهان باشد گواهم یا علیؑ

خادمی از خادمانِ آستانِ حضرتم — چاکری از چاکرانِ بارگاهم یا علیؑ

گر ز بی‌فرزانگی فرزین شوم نبود عجب — زانکه پیشِ بیدقِ در پیش شاهم یا علیؑ

می‌کنم ختمِ سخن اکنون من بی‌حوصله
همتی می‌خواهم از تو و ز خدای تو صله

بند چهاردهم

ای خداوند جلیل و رب رحمن الرحیم صاحب الجود جمیل و مالک الملک قدیم
پادشاه بی نیاز و خواجهٔ مسکین نواز غافر الذنب کریم و قابل التوب حلیم
یا حبیبی یا رقیبی یا دلیلی یا خلیل یا شفیقی یا رفیقی یا انیسی یا حمیم
عاکفان خسته‌ات را درگهت دار القرار سالکان رسته‌ات را ره صراط المستقیم
عاشقانرا در شب تاریک بیداری انیس طالبانرا در رهٔ پرخار و بی یاری ندیم
طالبت در تیه ظلمت کی برد ره گر ورا هم تو ننمائی فروغی یا نخوانی چون کلیم
یا الها آنچه بر من میرود از جور خصم خود تو میدانی که علام الغیوبی و علیم
چونکه هرگز جز توام یار و مددگاری نبود هر زمان پیش تو نالم همچو اطفال یتیم
چشم آن دارم که از چاهم بدون آری بلطف تا بکاهم سر برآری ور رهانیم ز بیم
هم تو فرمودی که الله الرؤف بالعباد باز خود فرموده‌ای والله ذو الفضل العظیم
از سر صدق و صفا گفتم ولیت را ثنا چشم انعام و صله هم از تو دارم ای کریم
خود تو دانی عاشق زار و غلام حیدرم همچو مستان بر سر کویش بوم دائم مقیم

در دو عالم مست لایعقل چو من کمتر بود
کوثرم من ساقی من ساقی کوثر بود

تمام شد

حدیقۂ ماتم قیمت ۸؍

نہایت چیدہ اور منتخب معرکۃ الآرا مرثیوں کا مجموعہ ہے۔ جنکے مطلعے ذیل میں درج کیے جاتے ہیں۔

۱	دستار سر عرش مصلّے ہیں محمدؐ۔	مصنفہ میر وحید صاحب
۲	اے مومنو کیا باعث ایجاد زمیں ہے۔	مصنفہ مرزا دبیر صاحب
۳	خاتون کائنات جناب بتولؑ ہیں۔	مصنفہ مرزا دبیر صاحب
۴	خورشید فلک عکس دُر تاج علیؑ ہے۔	مصنفہ میر مونس صاحب
۵	کعبہ کے لیئے قبلہ نما روح حسنؑ ہے۔	مصنفہ مرزا دبیر صاحب
۶	شاہوں کا شہنشاہ حسینؑ ابن علیؑ ہے۔	مصنفہ میر انیس صاحب
۷	اللہ نے پیدا جو کیا رنج و بلا کو۔	مصنفہ مرزا دبیر صاحب
۸	سرتاج کائنات حسنؑ اور حسینؑ ہیں۔	مصنفہ مرزا دبیر صاحب
۹	آیا خطِ یزید جو شاہِ انام کو۔	مصنفہ میر رئیس صاحب
۱۰	اُس مے کا ہوں نوشندہ کہ مستی نہیں جس میں۔	مصنفہ حضرت نفیس صاحب
۱۱	عباس کو جہاد کی جس دم رضا ملی۔	مصنفہ حضرت نفیس صاحب
۱۲	یارب مجھے گلچین گلستانِ سخن کر۔	مصنفہ میر وحید صاحب
۱۳	یارب سخنوری کا مرے سر کو تاج دے۔	مصنفہ میر وحید صاحب
۱۴	اے کلک ثنا غنچہ دہانوں کی رقم کر۔	مصنفہ میر مونس صاحب
۱۵	رن میں جس دم حُرِ ذیشاں نے شہادت پائی۔	مصنفہ میر سلیس صاحب

چهارده بند در منقبت حضرت علی

Date	No.	Date	No.